

Sygn. akt II AKa 295/18

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Marek Długosz
Protokolant:	sekr. sądowy Natasza Żak

po rozpoznaniu w sprawie

R. S.

oskarżonego z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. art. 294 § 1 k.k.

z urzędu

w przedmiocie pozostawienia bez rozpoznania apelacji oskarżonego

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 120 § 1 k.p.k. w zw. z art. 446 § 1 k.p.k.

postanawia

pozostawić bez rozpoznania apelację oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 5 kwietnia 2018 roku, sygn. akt VI K 106/15

UZASADNIENIE

Przed Sądem Okręgowym w Krakowie toczyło się postępowanie karne przeciwko oskarżonemu R. S., w którym pozostawał pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. Wyrokiem tego Sądu z dnia 5 kwietnia 2018 roku (sygn. akt VI K 106/15) oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazany na karę jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz na okres próby lat 3 oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 10 zł.

W dniu 14 sierpnia 2018 roku (data wpływu) R. S. złożył osobistą apelację od powyższego wyroku. Zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2018 roku Przewodniczący Wydziału VI Karnego w Krakowie wezwał oskarżonego – w trybie 120 § 1 k.p.k. – do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych apelacji przez sporządzenie i podpisanie apelacji przez umocowanego adwokata lub radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia apelacji, jako wniesionej przez osobę nieuprawnioną.

W zakreślonym terminie, w dniu 18 września 2018 roku, adwokat M. O. przedstawił Sądowi Okręgowemu w Krakowie udzielone mu przez oskarżonego pełnomocnictwo do obrony wraz z apelacją oskarżonego, która została opatrzona jego pieczętką i przez niego podpisana.

Zarządzeniem z dnia 20 września 2018 roku Przewodniczący Wydziału VI Karnego Sądu Okręgowego w Krakowie przyjął powyższą apelację, uznając że spełnia ona wymagania formalne, i następnie przekazał ją do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Wniesioną apelację należało pozostawić bez rozpoznania.

Na wstępie zauważyć należy, że oskarżony jest osobą uprawnioną do wniesienia apelacji od wydanego w sprawie wyroku. Uprawnienie to przyznaje mu, jako stronie postępowania, art. 444 k.p.k. Wszelako oskarżony sam tego uczynić nie może. W myśl bowiem art. 446 § 1 k.p.k., w sprawie, w której orzekł sąd okręgowy, apelacja wniesiona w imieniu oskarżonego musi być sporządzona i podpisana przez obrońcę (adwokata lub radcę prawnego).

Z przyczyn naprowadzonych niżej nie można uznać, iżby wymóg ten został w niniejszej sprawie spełniony. Lektura apelacji, którą w imieniu oskarżonego przedłożył ustanowiony przez niego obrońca, wskazuje bowiem jasno, że w określonym terminie nie zostały konwalidowane braki formalne wniesionej apelacji, o którego usunięcie wezwano oskarżonego zarządzeniem z dnia 17 sierpnia 2018 roku. Przedłożona przez obrońcę oskarżonego apelacja nie różni się bowiem swą szatą graficzną oraz merytoryczną treścią od osobistej apelacji oskarżonego. W apelacji tej nie dokonano żadnych zmian w odniesieniu do apelacji, którą wcześniej złożył oskarżony, które świadczyłyby o włożonym w jej sporządzenie wkładzie intelektualnym obrońcy. Pozostawiono w niej nawet tę samą datę jej sporządzenia, którą zawierała osobista apelacja oskarżonego (warto zauważyć, że w dacie tej adwokat M. O. nie był jeszcze obrońcą oskarżonego). Apelacja ta, będąca de facto kserokopią osobistej apelacji oskarżonego, wyróżnia się tylko tym, że została opatrzona pieczętą obrońcy i przez niego podpisana. Wszystko to uprawnia do stwierdzenia, że choć apelacja ta została podpisana przez obrońcę oskarżonego, to nie została przez niego sporządzona, jak wymaga tego art. 446 § 1 k.p.k. Wprowadzony w tym przepisie przymus adwokacko-radcowski w wypadku środka odwoławczego wniesionego od wyroku sądu okręgowego ma na celu zapewnienie fachowej pomocy prawnej wnoszącemu apelację oskarżonemu, by skorzystanie przez niego z prawa do odwołania się było rzeczywiste, a nie pozorne (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 06.11.2003 r., II AKa 304/03, KZS 2004/1/38, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 grudnia 2007 r., II AKz 680/07, Prok. i Pr. wkł. 2008/7-8/56, z dnia 25 stycznia 2007 r., II AKz 2/07, KZS 2007/2/44). W orzecznictwie sądowym i doktrynie nie budzi wątpliwości, że w wypadkach, w których wniesienie środka odwoławczego (a takim jest apelacja) obwarowane jest przymusem adwokacko-radcowskim, obowiązek sporządzenia takiego środka przez adwokata lub radcę prawnego nie może polegać na odwołaniu się do treści własnoręcznego pisma oskarżonego lub innej strony, którą ten podmiot profesjonalny reprezentuje, ani na wyrażeniu w odrębnym piśmie akceptacji dla takiego pisma. Realizacja tego obowiązku nie może też nastąpić przez podpisanie tekstu, który sporządziła sama strona, ani też na skopiowaniu pliku zawierającego takie pismo (w odniesieniu do kasacji obrońcy zob. np. postanowienie SN z 30.09.1996 r., sygn. V KZ 47/96, OSNKW nr 11-12/1996, poz. 88 oraz aprobujące glosy do tego postanowienia autorstwa A. Murzynowskiego, OSP nr 3/1997, s. 165 i n. oraz T. Grzegorzcyka, Palestra nr 5-6/1997, s. 267 i n. oraz postanowienie SN z 20.10.1998 r., sygn. III KZ 109/98, OSNKW nr 11-12/1998, poz. 57. Bliżej zob. B. Nita-Świątłowska: Przymus adwokacko-radcowski przy wnoszeniu środków zaskarżenia w postępowaniu karnym – część I, Palestra nr 1-2/2017, s. 39 i n.). Konieczne jest tu wniesienie przez podmiot profesjonalny własnego wkładu intelektualnego do treści środka odwoławczego albo środka zaskarżenia (zob. postanowienia SN: z 20.10.1998 r., sygn. III KZ 109/98, OSNKW nr 11-12/1998, poz. 57; z 27.01.2005 r., sygn. IV KK 385/04, LEX nr 199639; z 15.12.2010 r., sygn. IV KZ 73/10, OSNwSK 2010, poz. 2532, zob. też D. Świecki: Komentarz do art. 526 k.p.k., LEX. zob. Z. Gostyński, J. Bartoszewski, K.L. Gardocki, S.M. Przyjemski, R. A. Stefański, S. Zabłocki Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC; Feliks Prusak Komentarz do kodeksu postępowania karnego Warszawa 1999 Wydawnictwo Prawnicze, Wincenty Grzeszczyk Kodeks Postępowania Karnego Warszawa 2003 r. Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexsis; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27.06.2003 r., II AKz 234/03, KZS 2003/8/61, postanowienie SA z dnia 07.05.2003 r., II AKz 167/03, KZS 2003/5/49)

W przedmiotowej sprawie obrońca oskarżonego nie wniósł żadnego wkładu intelektualnego w złożoną apelację lecz poprzestał jedynie na skopiowaniu apelacji sporządzonej przez oskarżonego, którą następnie obił pieczętą i podpisał. W takim wypadku nie można uznać, że zostały w ten sposób konwalidowane braki apelacji oskarżonego przez przedłożenie apelacji sporządzonej i podpisanej przez adwokata, do czego oskarżony został wezwany zarządzeniem z

dnia 17 sierpnia 2018 roku, pod rygorem odmowy przyjęcia wniesionej przez niego apelacji. Skoro w dalszym ciągu wniesiona apelacja nie czyniła zadość wymogom z art. 446 § 1 k.p.k., rzeczą Przewodniczącego Wydziału VI Karnego Sądu Okręgowego w Krakowie było odmówić jej przyjęcia. Ponieważ została ona błędnie przyjęta, należało obecnie pozostawić ją bez rozpoznania.

Na koniec wskazać należy, że oskarżony może ubiegać się w niniejszej sprawie o przywrócenie mu zawitego terminu do wniesienia środka odwoławczego od wydanego wobec niego wyroku, co łączyć się będzie z koniecznością jednoczesnego złożenia w tym przedmiocie wniosku oraz apelacji spełniającej wszystkie kryteria z art. 446 § 1 k.p.k. Oskarżony nie powinien bowiem ponosić negatywnych skutków wadliwego działania profesjonalnego podmiotu, do którego się zwrócił o pomoc prawną, chcąc uczynić zadość powinności, której od niego oczekiwano.